

Nr 237.

Av herr **Äqvist**, *angående större frihet för industriföretag till avskrivningar i beskattningsavseende å industrifastigheter.*

I skrivelse av den 28 oktober 1935 har Sveriges industriförbund hos Kungl. Maj:t hemställt att förslag om s. k. fri avskrivningsrätt för maskiner och andra inventarier samt eventuellt även för byggnader måtte framläggas för 1936 års riksdag. Jag tillåter mig härmed upptaga denna sak i riksdagen, då jag anser frågan vara av stor betydelse för vårt näringsliv.

En mycket fast praxis synes inom de olika länen ha utbildat sig i fråga om till vilket belopp avdrag för värdeminskning å såväl industri- som andra fastigheter samt maskiner och andra inventarier får ske. Vad som speciellt för en industriman i detta avseende faller i ögonen är den synnerligen låga avskrivningsprocenten å industribyggnader, i all synnerhet då man vet, att sådana byggnader äro i särskilt hög grad underkastade förslitning och dessutom efter jämförelsevis kort tid ej uppfylla en modernare tids uppfattning om en sådan byggnads beskaffenhet.

I allmänhet ligger avskrivningsprocenten mellan 1—2 % — undantagsvis över 2 %. Detta förutsätter att byggnaden skall amorteras under en tid av 50 till 100 år. Även den, som ej har större erfarenhet inom industrien, bör inse, att en så låg avskrivningsprocent är fullkomligt orimlig. Redan industribyggnader, som äro uppförda i början av detta sekel, måste till stor del rubriceras som mindre lämpliga för sitt ändamål, och ännu för cirka 25 år sedan voro byggnader i betong mycket ovanliga. De snabba framsteg, som på senare åren gjorts inom byggnadsindustrien och byggnadsämnesindustrien, skulle i mycket större utsträckning mot vad som är fallet ha tagits i anspråk för industriens räkning, om industriföretagen tillätos att på kortare tid än vad nu är fallet amortera sina byggnader även ur fiskalisk synpunkt.

Statens fiskaliska intressen synes mig i detta fall motarbeta det samhällsintresse, som otvivelaktigt förefinnes i ett industriland som Sverige, att i fråga om industribyggnader vara fullt up to date. Genom att tillåta en liberalare avskrivningspolitik för industrifastigheter, skulle man även kunna rucka på den uppfattning, som betraktar en industribyggnad som en nära nog helig sak, en sak som skall stå i mansåldrar, mer eller mindre väl tjänande sitt ändamål. Genom att betrakta en industribyggnad som ett annat mobilium, som efter sin amortering kan rivs ned för att lämna plats för en modernare skapelse, som bättre fyller tidens krav, skulle säkerligen en större sysselsättningsgrad kunna beredas den s. k. tunga industrien i landet, som dock framför alla andra lever på byggnationen.

Som jag ovan nämnt har inom prövningsnämnderna en fast praxis vuxit ut angående den s. k. avskrivningsprocenten, en praxis som ej torde kunna rubbas av någon annan än Kungl. Maj:t och riksdagen.

Industrien är den källa, varur stat och kommun hämta sina största inkomster. Den begär ej mycket av statsmakterna, den begär egentligen endast att få vara i fred och sköta sitt i den förhoppningen och förvissningen, att då sköter den sig till det bästa. Men när den nu begär större frihet i fiskaliskt hänseende att få skriva av å sina fastigheter, så är detta krav ej oberättigat.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om åtgärder i syfte att åt industriföretag inrymma större frihet till avskrivningar å industrifastigheter och att Kungl. Maj:t för riksdagen framlägger förslag härtill.

Stockholm den 21 januari 1937.

Ernst Åqvist.